

Η περίπτωση Λυμπέρη

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

Ο ΠΡΩΗΝ αρχηγός ΓΕΕΘΑ προκαλεί απορίες. Οχι για το αν επέδειξε ενδεχομένως ανεπάρκεια στον χειρισμό μιας μείζονος στρατιωτικής κρίσης αλλά επειδή εννέα χρόνια αργότερα δείχνει να μην έχει καν συνειδητοποιήσει τι συνέβη.

Τι προκύπτει από τη χθεσινή δήλωσή του; Τέσσερα πράγματα:

Πρώτον, παραδέχεται ότι η περιγραφή των γεγονότων από τον τότε πρωθυπουργό είναι απολύτως ακριβής αφού μιλάει και ο ίδιος για «το όντως ατυχές γεγονός της ανεντόπιστης διείσδυσης ολίγων καταδρομέων σε βραχονησίδα». Με άλλα λόγια, ο ναύαρχος παραδέχεται ότι έγινε η κουτσουκέλα. Και ποιος ήταν υπεύθυνος για την κουτσουκέλα, αν όχι ο επικεφαλής των Ενόπλων Δυνάμεων; ΕΞ όσων γνωρίζω, αρμόδιες για τη φύλαξη των βραχονησίδων ιδίως σε στιγμές κρίσης είναι οι Ενοπλες Δυνάμεις. Δεν είναι ούτε η ΕΥΔΑΠ ούτε η ΤΟ Πετραλώνων του Πα-ΣοΚ.

Δεύτερον, ο ναύαρχος αδυνατεί ή δεν θέλει να καταλάβει πως αυτό το «ατυχές γεγονός» ανέτρεψε ριζικά τα δεδομένα της κατάστασης και μετέβαλε ουσιαστικά τους όρους της διαπραγματεύσεως που ως τότε διεξήγαγε η ελληνική κυβέρνηση με τους Τούρκους μέσω των Αμερικανών.

Τρίτον, για αυτόν ακριβώς τον λόγο η απρονοψία ή η ανεπάρκεια του ναύαρχου δυσχέρανε τη διαπραγματευτική θέση της κυβέρνησής του. Σε άλλες εποχές, δεν θα του ζητούσαν απλώς την παραίτησή του.

Τέταρτον, και τώρα ζητάει τα ρέστα. Θεωρεί ότι ο πρώην πρωθυπουργός «επιτίθεται αδίκως στον θεσμό των Ενόπλων Δυνάμεων» – λες και ένας ναύαρχος ισούται με τις Ενοπλες Δυνάμεις! Και ότι ο πρώην πρωθυπουργός «υπονομεύει την εθνική ενότητα (...) και ικανοποιεί τον αντίπαλο» – λες και βάλαμε φύλακα της εθνικής ενότητας τον ναύαρχο που δεν μπορούσε να φυλάξει μια βραχονησίδα!

Η περίπτωση αυτή είναι, δυστυχώς, χαρακτηριστική. Οχι απλώς ενός στρατιωτικού που ατυχώς βρέθηκε στο προσκήνιο μιας ατυχούς στιγμής. Αλλά ενός ανθρώπου που αρνείται να αντιληφθεί το βάρος της ευθύνης του. Και εκφωνεί πατριωτικούς δεκάरिकους υπέρ του εαυτού του.

Αυτή είναι η επιεικής εκδοχή. Διότι υπάρχει και η άλλη, την οποία ο Σημίτης δεν αναφέρει στο βιβλίο του. Οτι τα Ιμια ήταν μια στημένη υπόθεση για να φαγωθεί ο νεοεκλεγείς τότε πρωθυπουργός.

Οτι η κρίση μεθοδεύτηκε από στρατιωτικά και πολιτικά στελέχη που δεν ήθελαν τη νέα κατάσταση. Οτι το «ατυχές γεγονός» δεν ήταν καθόλου τυχαίο. Και πως όταν απέτυχαν στη μεθόδευση έμειναν με την πικρία της αποτυχίας.